

HỌ cởi trói và đề chàng gượng dậy. Có lúc chàng suýt đứng lên được, rồi trong khi máu lưu thông trở lại nơi tay chân, và trong khi những khớp xương trong người chàng được thoát khỏi sự dồn nén đã phải chịu, chàng lại ngã xuống. Họ đề chàng nằm đó, ngắm chàng với vẻ thờ ơ của một bọn trẻ con nhìn một côn trùng. Một tên gác bước qua Mundt và quát chàng đứng dậy. Leamas bò tới chân tường và chống bàn tay sưng vù vào lớp gạch vôi trắng. Chàng cố một lần nữa và lần này tên gác đã đề chàng đứng dựa lưng vào tường. Chàng thấy tên gác chuyển sức nặng lên chân trái và chàng biết y sẽ đá chàng nữa. Với tất cả sức lực còn lại Leamas nhào tới cúi đầu húc vào mặt tên gác. Cả hai ngã xuống, Leamas nằm trên. Tên gác đứng dậy và Leamas nằm đó đợi đòn. Nhưng Mundt nói gì đó với tên gác rồi Leamas cảm thấy mình bị nhắc bổng lên ở vai và chân và nghe thấy tiếng cửa xà lim đóng lại trong khi họ khiêng chàng đi dọc hành lang. Chàng khát nước kinh khủng.

Họ mang chàng đến một căn phòng nhỏ đủ tiện nghi, có bàn và ghế bành dạng hoàng. Màn cửa kiểu Thụy điển che khuất một nửa các khung cửa sổ có chấn song. Mundt

ngồi tại bàn và Leamas ngồi trong một chiếc ghế bành với đôi mắt chàng nửa nhắm nửa mở. Bọn gác đứng ở cửa. Leamas lên tiếng :

— Cho tôi uống.

— Whisky ?

— Nước.

Mundt đồ đầy một cái bình ươi bồn nước ở góc phòng, và đặt trên bàn cạnh chàng với một cái ly. Y ra lệnh :

— Mang đồ ăn cho y.

Một tên gác rời phòng, quay lại với một lon xúp, và chút dỗi xắt mỏng. Chàng vừa uống vừa ăn trong lúc họ nhìn chàng yên lặng.

Cuối cùng Leamas hỏi :

— Fiedler đâu ?

Mundt trả lời :

— Bị câu lưu.

— Tại sao ?

— Cần kết để phá hoại an ninh của nhân dân.

Leamas từ từ gật đầu bảo :

— À thế là anh đã thắng. Anh bắt y hỏi nào ?

— Đêm qua.

Leamas đợi một lúc, cố tập trung vào Mundt rồi lại hỏi :

— Còn tôi thì sao ?

— Anh là một nhân chứng cụ thể. Dĩ nhiên sẽ xét xử anh sau.

— Như vậy tôi là một phần của công tác do Luân đôn dựng lên để hạ Mundt phải không ?

Mundt gạt đầu, chạm một liều thuốc và chuyển qua cho một tên gác đề y đưa lại cho chàng. Y bảo :

— Đúng vậy.

Tên gác đi lại, và với một cử chỉ lịch sự đẩy hẳn học, đặt liều thuốc vào môi Leamas.

Leamas nhìn nhận :

— Đúng là một điệp vụ chu đáo.

Và chàng nói thêm một cách ngốc nghếch

— Bọn Tàu này thật giỏi.

Mundt không nói gì. Leamas trở thành quen với những sự im lặng của y trong lúc cuộc thăm vấn tiến hành. Mundt có một giọng nói khá vui tai, đó là điều Leamas không hề ngờ, nhưng y nói rất ít. Có lẽ đó là một phần của lòng tự tin phi thường của Mundt, cho nên y chỉ nói khi cần, y để cho những quãng im lặng dài xeu vào hơn là trao đổi những lời không đâu. Về điểm này y khác với những tay thăm vấn chuyên nghiệp làm việc bằng cách tấn công trước, gợi không khí và khai thác sự nường nhờ về tâm lý của một tên tù đối với người chất vấn hẳn. Mundt khinh rẻ kỹ thuật : y là một con người của sự kiện và hành động. Leamas thích thế hơn.

Bề ngoài của Mundt rất phù hợp với tính khí của y. Y giống như một lực sĩ. Mái tóc vàng hoe của y cắt ngắn, trông mềm mại và tươi tắn. Gương mặt trẻ của y có một nét rắn rỏi và một vẻ thẳng thừng đáng sợ, nó không có một chút hài hước hoặc mơ tưởng. Y trông trẻ nhưng không non nớt, những người lớn tuổi hơn y

vẫn phải nhìn y bằng đôi mắt nê nang. Y có khờ người đẹp. Quần áo y vừa với thân hình vì y là một người dễ ăn mặc. Leamas cảm thấy không có một chút khó khăn nào mà nhớ ra Mundt là một tay giết người chuyên nghiệp. Có một vẻ lạnh lẽo toát ra từ con người y, một niềm tự tin vững chắc trao bị cho y một khả năng toàn hảo trong việc sát nhân. Mundt là một người rất cứng.

Y bảo :

— Anh sẽ bị xét xử vì một tội danh khác nữa, nếu cần.

Rồi y nói thêm một cách thản nhiên :

— Đó là tội sát nhân.

— Thế là tên gác chết rồi sao ?

Một cơn đau đớn mãnh liệt ào qua đầu chàng.

Mundt gật đầu :

— Đúng thế, vụ án gián điệp của anh hơi có tính cách qui ước. Tôi đề nghị vụ Fiedler phải được xử công khai. Đó là cũng là ý muốn của Chủ Tịch Đoàn.

— Và anh muốn tôi tự thú ?

— Phải.

— Nói một cách khác, anh hiện không có bằng chứng gì.

— Chúng tôi sẽ có bằng chứng. Chúng tôi sẽ có lời thú nhận của anh.

Không có vẻ hăm dọa trong giọng nói của Mundt. Không có kiêu cách như sân khấu. Y vẫn tiếp :

— Mặt khác rất có thể anh sẽ được hưởng khoan hồng. Anh đã bị Tình Báo Anh ép buộc làm vụ này :

họ kết tội anh ăn cắp tiền và rồi bắt anh phải giảng một cái bẫy để trả thù tôi. Tòa sẽ có thiện cảm đối với một lời biện hộ như vậy.

Leamas có vẻ nao núng :

— Sao anh biết họ kết tội tôi ăn cắp tiền ?

Nhưng Mundt không trả lời. Y chỉ nói :

— Fiedler đã quá ngu. Ngay khi tôi đọc phúc trình của anh bạn Peter, tôi đã hiểu tại sao người ta gửi anh đến, và tôi biết trước Fiedler sẽ mất bẫy. Fiedler rất ghét tôi.

Mundt gật đầu, như để nhấn mạnh sự thực trong lời nhận xét của y :

— Dĩ nhiên người bạn anh biết điều đó. Đây là một điệp vụ rất tinh xảo. Ai hoạch định vậy, anh hãy cho tôi biết. Có phải Smiley không ? Hắn làm được chuyện đó ?

Leamas không nói gì.

— Chắc anh hiểu tôi muốn xem phúc trình về cuộc thêm vấn của Fiedler. Tôi bảo hắn gửi đến cho tôi. Hắn cứ chần chờ mãi và tôi biết là tôi nghĩ đúng. Rồi hôm qua hắn gửi phúc trình đi khắp trong Chủ tịch Đoàn, mà không gửi cho tôi một bản nào. Ai đó ở Luân-đôn giỏi thật.

Leamas vẫn không nói gì. Mundt hỏi một cách tự nhiên :

— Lần cuối anh gặp Smiley là khi nào ?

Leamas ngập ngừng, không chắc về mình. Đầu chàng nhúc nhúc khiếp.

Mundt lập lại

— Lần cuối anh gặp Smiley là khi nào ?

Cuối cùng Leamas nói :

— Tôi không nhớ. Thật ra anh ta không còn ở trong tổ chức nữa. Anh ta thỉnh thoảng ghé lại thôi.

— Hắn là bạn thân của Peter Guillam phải không ?

— Chắc vậy.

— Theo ý anh thì Guillam đang nghiên cứu tình hình kinh tế ở ở Cộng Hòa Dân Chủ Đức Quốc. Một ban nhỏ kỳ lạ trong cơ sở anh nhưng anh hoàn toàn không rõ nó làm gì ?

— Phải.

Âm thanh và hình ảnh đang hỗn độn trong đầu óc lòng bùng của chàng. Mắt chàng nóng hực và nhức nhối. Chàng cảm thấy sắp nhuộm bệnh.

— Rồi, lần cuối anh gặp Smiley là bao giờ ?

— Tôi không nhớ... Tôi không nhớ.

Mundt lắc đầu :

— Anh có một trí nhớ rất tốt... về bất cứ gì kết tội được tôi. Ai cũng phải nhớ mình đã gặp một người *lần cuối* vào khi nào. Chẳng hạn, anh có gặp hắn sau khi từ Bá-linh về không ?

— Có, tôi nghĩ thế. Tôi bắt gặp anh ta một lần tại Cơ Sở ở Luân-đôn.

Lúc đó Leamas đã nhắm mắt và đang toát mồ hôi.

— Mundt, tôi không thể tiếp tục được nữa.. không thể nào thêm nữa... Tôi bệnh.

— Sau khi Ashe gặp anh, sau khi hắn bước vào

cái bầy giăng ra cho bản, các anh đã ăn cơm trưa với nhau, phải không ?

— Phải, ăn cơm trưa với nhau.

— Bữa cơm chấm dứt vào khoảng bốn giờ. Rồi sau đó anh đi đâu ?

— Tôi xuống phố, tôi nghĩ thế. Tôi không nhớ chắc... Trời ơi, Mundt...

Chàng vừa ôm đầu vừa nói tiếp :

— Tôi không thể tiếp tục được nữa. Cái đầu tôi...

— Rồi sau đó anh đi đâu ? Tại sao anh cho rơi những người theo dõi anh, tại sao anh cố cho họ rơi bằng được như thế ?

Leamas không nói gì : chàng đang thở dốc, đầu vùi trong hai bàn tay.

— Anh hãy trả lời câu này, rồi anh sẽ được nghỉ. Anh sẽ có một cái giường. Anh sẽ được ngủ nếu anh muốn. Bằng không anh phải trở về xà lim, anh hiểu không ? Anh sẽ bị trói tay chân và cho ăn ở trên sàn như một con vật, anh hiểu không ? Anh hãy cho tôi biết anh đã đi đâu ?

Bỗng nhiên mạch càng nhảy hỗn loạn thêm trong óc chàng và căn phòng đang nhầy múa. Chàng nghe có những giọng nói và tiếng chân xung quanh, những hình thù ma quái tới lui tách rời khỏi âm thanh và trọng lực, có người nào đó đang la hét, nhưng không phải là chàng, cánh cửa mở ra, chàng chắc chắn có kẻ đã mở cửa. Căn phòng đầy người, tất cả giờ đang la hét, rồi họ bỏ đi, vài người đã đi mất, chàng nghe họ bước xa dần,

tiếng chân họ nện thành thịch như tiếng mạch nhảy trong đầu chàng, rồi tiếng vọng im hẳn và chỉ còn sự im lặng. Rồi như được ban phước, một miếng vải mát rượi đặt lên trán chàng và những bàn tay tử tế mang chàng đi.

Chàng tỉnh dậy trên một giường bệnh viện, và đứng ở cuối giường là Fiedler đang phì phào một điếu thuốc lá.